

[Ingeborg Refslund Thomsen.]

ligt ødelagt for Fremtiden, det tror jeg, og derfor vil jeg meget nødtigt gaa med til den Ændring.

Jeg tillader mig i øvrigt at spørge den højtærede Justitsminister, om man ikke ved Lovforslagets Udarbejdelse har glemmt at medtage Prokuristerne i erhvervsdrivende Selskaber eller Sammenslutninger.

Lovforslagets Bestemmelser med Hensyn til Aldersrenten vil blive hilst med Glæde baade af Rentemodtagerne og af de Kommuner, der i hvert Fald nede hos os har været haardt belastet med de store nye Udgifter til Kommunehjælp. Gamle Folk har ikke som de unge Tiden for sig; derfor glæder det mig, at der nu ogsaa bliver Tilgivelse for dem.

De politiske Forseelser er blevet strengt bedømt. Der gøres imidlertid ikke nationale Erobringser bag Fængselsmure, det har vi tilstrækkelig Erfaring for, naar vi ser paa min Landsdels omskiftelige Skæbne. Engang i 80erne, da vi var de smaa og svage, sagde Rigsdagsmand Junggreen:

„At Preussen er stort og mægtigt, det baade ser og føler vi, men mægtigere Riger end det er sunket i Grus, naar de ophørte at lytte til Retfærdighedens og Maadeholdets Stemme.“

Retfærdighedens Stemme lyder klart og stærkt. Maatte nu ogsaa Maadeholdets Stemme blive hørt!

Justitsministeren (Elmqvist): Jeg takker for den venlige Modtagelse, Lovforslaget har faaet, og for den Tilslutning, det har faaet fra alle Sider undtagen fra den ærede Ordfører for det kommunistiske Parti (Chr. Nielsen). Jeg vil dog gerne have Lov at sige, at det glæder mig, at det kommunistiske Parti saa uforbeholdent udtaler, at det principielt er Tilhænger af Resocialiseringen. Det er naturligvis beklageligt, at det ikke kan tiltræde Lovforslagets Form for Resocialisering, men jeg synes alligevel, det er værdifuldt, at det ærede Medlem saa ubetinget slutter sig til dette, at en Resocialisering af disse Folk bør finde Sted saa hurtigt som muligt.

Til det ærede Medlem Hr. Steincke vil jeg bemærke, at jeg tror, det vil være uheldigt, hvis man sætter Grænsen ned til 2 Aar. Det ærede Medlem Fru Ingeborg Refslund Thomsen har allerede gjort opmærksom paa den uheldige Virkning, det vilde have i Sønderjylland, idet en hel Række af straffede, som naturligt bør falde ind under Lovforslaget, da ikke vilde komme med.

Men jeg vil gerne have Lov at sige, at den væsentligste Indvending, jeg har mod at gaa ned fra 2 $\frac{1}{2}$ til 2 Aar, er, at de Folk, der har faaet Straffe paa indtil 2 $\frac{1}{2}$ Aar, falder nogenlunde ind under samme Kategori med Hensyn til Forseelser, blot straffer man visse Grene af den samme Kategori af Forseelser lidt strengere, med 2 $\frac{1}{2}$ Aar, andre kun med 2 Aar. Jeg kan anskueliggøre dette ved at pege paa hele den store Gruppe af Forseelser, der falder ind under Vagtmandsgrupperne. Her er det saaledes, at visse Kategorier faar 2 $\frac{1}{2}$ Aar, andre faar 2 Aar, andre igen 1 $\frac{1}{2}$ Aar. Dette, at nogle af dem faar 2 $\frac{1}{2}$ Aar, betyder altsaa med den Praksis, som Højesteret i Efteraaret har fastslaaet, og som siden er blevet fulgt, at man bedømmer f. Eks. Sommerfolkene, som faar 2 $\frac{1}{2}$ Aar, lidt strengere, idet man anerkender dem som Vagtfolk, men dog anser deres Forseelse for lidt alvorligere end f. Eks. Marinevægternes, hvis Straf af Højesteret er sat ned til 2 Aar. Begge Kategorier fik oprindeligt 4 Aar, men Højesteret har altsaa sat Straffene ned. Naar saaledes disse Forseelser hører ind under samme Kategori Forseelser blot med en vis Gradsforskel i Handlingens dadelværdige Karakter, saa synes jeg, det vilde være forkert at trække en Linie midt inde i denne Kategori; det er rimeligt at trække den oppe over Toppen af den, og det gør man ved at sige 2 $\frac{1}{2}$ Aar.

Maa jeg dernæst sige til det ærede Medlem Hr. Steincke, at jeg kan ikke rigtig anerkende hans Sammenligning mellem Tjenestemænd og Læger, Tandlæger, Dyrslæger og Sagførere. Jeg kan ikke anerkende det rigtige i Kritikken af, at man her aabner en Adgang til at give en Læge Ret til at praktisere igen, medens en Tjenestemand ikke kan faa sin Stilling tilbage. Der er efter min Mening en vidtgaaende Forskel mellem Tjenestemandstillinger og disse erhvervsdrivendes Stillinger. Der er den Forskel, at vi Borgere ikke har frit Valg med Hensyn til, hvilken Tjenestemand vi vil bruge; vi maa bruge den Postembedsmand, der sidder paa Postkontoret; vi maa bruge den Stations-tjenestemand, der betjener Banen o. s. v. Derimod er Befolkningen frit stillet i Valget af Læger, Tandlæger, Dyrslæger, Sagførere o. s. v. Derfor maa man stille et ganske særligt Krav til Tjenestemændene, og derfor er det rimeligt, at naar Tjenestemænd har gjort sig skyldige i nationalt uværdig Opførelse og man har fundet, at det har været saa alvorligt, at de har maattet afskediges, saa kan de ikke faa deres Stilling tilbage.

I det, jeg har sagt her, er jeg vist ogsaa